

Så tog du af sted – fordi Gud velsigner

Nytårsdag 1. januar 2013 i Løsning og Århus. /LGJ)

Salmer: 667, 669, 20 // 21, 430, 112v1-3. Udgangsvers: 62v1

1 Mosebog 12,1-4: Herren sagde til Abram: *"Forlad dit land og din slægt og din fars hus, og drag til det land, jeg vil vise dig. **Jeg vil** gøre dig til et stort folk og velsigne dig. **Jeg vil** gøre dit navn stort, og du skal være en velsignelse. **Jeg vil** velsigne dem, der velsigner dig, og den, der forbander dig, vil jeg forbande. I dig skal alle jordens slægter velsignes."* **Så drog Abram af sted**, sådan som Herren havde befalet ham, og Lot drog med ham. Abram var femoghalvfjerds år, da han forlod Karan.

1. Nogle film begynder med slutningen. Vi ser et glimt af noget langt henne i handlingen, og først derefter går filmen i gang. Det kan være en hjælp til at forstå filmens handling. Det vækker forventninger og får os til at se sammenhænge. Sådan får vi lov til at leve vores liv som kristne. Gud viser os i sit ord glimt af, hvordan det vil gå os. Og derfor kan vi gå ind i det nye år med et godt håb og stor tillid til ham.

2. Sådan gjorde Gud med Abram. Han viste ham i glimt et nyt land og den velsignelse og beskyttelse, han ville give ham. Og på den baggrund sagde han: "Forlad dit land, din slægt og din fars hus!" Og *så drog Abram af sted, sådan som Herren havde befalet ham.* - Vi får ikke at vide, under hvilke omstændigheder, om han måtte kæmpe en indre kamp, om han gjorde modstand, græd, eller om han var overbevist fra starten. Det får vi måske at vide noget om, når vi læser hele historien – ser hele filmen. Men vi får at vide, at Abram var **75 år**. Vi ser en ældre mand for os. Han har prøvet meget hidtil og var nok klar til at sige: "Nu kan det være nok. Jeg orker ikke noget nyt." – Det er sådan et menneske, der begiver sig ud i noget helt nyt! Og motivationen og drivkraften kommer ikke indefra, men fra Gud, som giver ham tro og håb ved at tale til ham.

3. Derfor handler fortællingen dybest set om tro og håb. Abrahams tro er ikke en ligeegyldig tanke eller en overfladisk ide, men fylder ham og bærer ham af sted. Martin Luther bruger et billede på troen i forbindelse med udlægningen af denne tekst. Troen er ikke som en and der svømmer i en flod et øjeblik for snart igen at flyve bort. Troen er snarere som vand, der varmes op, så vandet og varmen hører sammen. Ligesom varmen er i vandet, sådan er troen i hjertet. De to er forenet.

4. Du tror på din Herre Jesus Kristus. Derfor går du ind i det nye år med håb. Du gør det sikkert også med en blanding af frygt og håb. Det vil året afsløre. Jo, vi ved om det, der var svært i det gamle år, og tænker også, at det ikke bare bliver let i det nye år. Men vi drager af sted, fordi vi har et ord fra Gud, et løfte, en gave og et kald. Det kan se uoverskueligt og umuligt ud. - Men tænk da på, hvordan det ser ud for ikke-kristne, som ikke kender Jesus Kristus som deres Herre. De har ikke noget løfte fra Gud. De har ikke nogen Gud, men kun sig selv. Deres hjerte og liv er som en kold flod uden tillid og varme fra Jesus Kristus.

5. Sådan er nytåret gået i gang. Herren sagde til Abram: "Forlad!" Det er ikke noget let ord. Og slet ikke, hvis man er rimelig tryk, hvor man er. Og det har vi grund til at tro, at Abram var. Han var vandret fra Ur nede ved den persiske Golf, nede ved havet. Han var sammen med sin far og søskende flyttet fra sted til sted op langs floderne og var nået til Karan. Der havde de havde slået sig ned. Da kommer denne stemme fra Herren: "Forlad!" Næsten som et ondt nytår. Han skulle forlade 1) land, 2) slægt og 3) sin fars hus. Der ligger tre store ofre i dette ord. Bring tre store ofre. Magter jeg det? Kan jeg det? Vil jeg det? Vi ved jo, hvor meget et sted kan betyde for os. Et sted, man har fundet sammen med andre. Endelig kan vi slå os ned. Men nej. Drag videre Abram. Forlad stedet. Og dermed også din slægt. Og dermed også din fars hus. Uanset om vi vil eller ej, vil vi erfare afsked i det nye år. Afsked med en af vore kære ved dødsfald. Eller når vi selv skal dø. Da er man jo helt alene. Ingen kan følge med os gennem døden. Vort sted får os aldrig at se igen. Hvordan skal vi klare det? Jo, vi lærer det i troen på JESUS. At være kristen er først og sidst at være hos Kristus. Han er hos dig med velsignelse og beskyttelse – hele vejen.

6. Abram skal gå til det land, Herren vil vise ham. Så rejser han ikke på må og få, selv om han kunne føle usikkerhed og uro. Ordet til Abram og til os kommer fra ham, som vil vise os, hvor vi skal hen, *mens* vi vandrer. Du ser ikke ret meget på forhånd. Men Gud har i sit løfte givet dig en fornemmelse af, hvordan det ender. Og det bliver godt. Det ved du. Men ligesom du må læse romanen og se filmen til ende, for at opleve, hvad der sker, sådan må du også leve livet, for at nå frem til de steder, Gud vil have dig hen til. Gud vil

virkelig vise dig, hvor du skal hen, mens du vandrer. Gå trygt på hans ord. Den tillid, som Abraham mærkede i sit hjerte, da han hørte Herrens ord, var overvældende. Så måtte han dage af sted. Og sådan må jeg også, når jeg hører ordet om Jesus Kristus. I Hebræerbrevet fortælles der: *I tro adlød Abraham kaldet til at bryde op og drage til et sted, som han skulle få i eje, og han drog af sted uden at vide, hvor han kom hen. Hebr 11,8.* - Abraham kendte ikke landet, men kendte retningen. Og det var først, da Gud åbenbarede sig for ham i Kanaan, at han vidste: Så er det her. Det er her, Gud vil, at jeg skal slå mig ned og bo. - Sådan vil Gud også bekræfte for os, at livet i det nye år handler om at vandre i tro, stole på Gud og gå fra sted til sted i den retning han viser os.

7. Og nu fortsætter livet i det nye år med, at Herren siger, at han vil noget med dig. Han vil ... han vil ... og han vil *Jeg vil gøre dig til et stort folk og velsigne dig. Jeg vil gøre dit navn stort, og du skal være en velsignelse. Jeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og den, der forbander dig, vil jeg forbande. Og: I dig skal alle jordens slægter velsignes.* Det er så befriende, at Gud vil alt det. Han vil det virkelig. Det lever troen af. Hans ord opvarmer mit hjerte og giver mig håb. Troen er derfor ikke som en et drivtømmer, der driver med i floden et stykke, indtil det støder mod bredden og bliver liggende. Troen er den tillid, som Gud føder i mig, og som han bevarer i mit hjerte. Det er ikke en ligegyldig tanke eller en kortvarig indskydelse, men er en del af mig.

8. Herren siger til Abram, at han vil gøre ham til et stort folk. Selv om Abram var 75 år og der ikke var tegn på, at han ville få børn, ville Gud gøre det for ham og Sarah. Vi er ved dåben og troen Abrahams børn. Gud vil lede dig i dit nye år og være lige så trofast mod dig, som han var mod Abraham. Han vil! Han vil frelse! Han vil gøre det! Og selv om du siger, at du ikke har forudsætninger for at det kan ske, så vil det ske. For han vil det. **Og han lover samtidig: ”Jeg vil velsigne dig!”** Velsignelse er altomsluttende og altomfattende. Det er alt det, han gør for dig lige fra solen går ned til den står op, og lige fra den står op til den står midt på himlen, og lige fra den står midt på himlen til den går ned. Hele dagen, og hele natten. Og sådan bliver det ved. Han er din far. Han redder dig i små og store ting. Og han leder dig. Det vil han. Hvis du er i tvivl, så læs Salme 121. ... *Han lader ikke din fod vakle, han, som bevarer dig, falder ikke i søvn. Han, som bevarer Israel, falder ikke i søvn, han sover ikke. Herren bevarer dig, Herren er din skygge ved din højre side. Om dagen stikker solen dig ikke, månen ikke om natten. Herren bevare dig mod alt ondt, han bevare dit liv. Herren bevare din udgang og din indgang fra nu af og til evig tid.* Det siger han til alle, som er med i hans folk. Og du hører med, for du er døbt og dermed indlemmet i hans kirke. Og hans ord lyder til os her i kirken lige ind i vores usikre hjerter. Han vil bevare os!

9. Og han tilføjer: ”Jeg vil gøre dit navn stort og du skal være en velsignelse!” – Men store navne er ellers ikke altid til velsignelse. Snarere tværtimod. Men her er undtagelsen. Gud siger: ”Abram, du bliver noget stort, fordi jeg gør dig til velsignelse!” Det store ligger i at give velsignelsen videre til andre. Det er meningen med dit liv. Dit navn bliver stort i små uanseelige tjenester, hvor du selv forsvinder. Stor blandt de små. Du skal være en velsignelse i det nye år. Det kommer dit nye år også til at handle om. Og han lover derpå: **”Jeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og den, der forbander dig, vil jeg forbande.”** Det er et løfte om total beskyttelse, ligesom i Salme 121. Gud er din livvagt og beskytter. Du skal ikke hævne dig selv eller selv skaffe dig ret her i livet. Det vil Herren gøre. Han vil det virkelig.

10. Og til sidst: ”I dig skal alle jordens slægter velsignes!” Abram får at vide, at hans liv vil blive til langt mere, end han overhovedet kan fatte. Det gik i opfyldelse, da Guds Søn blev født i Abrahams slægt julenat. Da kom han, i hvem Gud velsigner os. Gud har velbehag i os og elsker os **i ham**. På grund af Jesus. Han er vores ét og alt. Han er vores bror i det nye år. Det er han hver eneste aften, nat og morgen. Og hver eneste formiddag og middag og eftermiddag. I ham er jeg reddet og beskyttet. I ham har jeg tilgivelse for alle mine synder. I ham overvinder jeg alle nederlag. I ham er hver dag en nådedag. I ham.

11. Så tog Abram af sted, sådan som Herren havde befalet ham. Og sådan er du også på vej. Men hør lige til sidst en vigtig tilføjelse: *og Lot drog med ham.* Abram var ikke alene. Du er heller ikke alene, når du går ind i det nye år i tro på din Herre. Ligesom det må have været en stor glæde for Abram, at hans brorsøn Lot ville med, sådan er det godt for os, når en slægting vil følges med os. Det er en stor gave at have en kristen søster og bror. Vi vælger dem ikke selv. Gud giver os dem! Sådan har han givet os hinanden, for at vi skal følges ad i 2013. Amen.